

Skarga wniesiona w dniu 21 grudnia 2011 r. — Włochy przeciwko Komisji

(Sprawa T-661/11)

(2012/C 49/57)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Republika Włoch (przedstawiciel: G. Aiello, avvocato dello Stato)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2011) 7105 z dnia 14 października 2011 r. w części, w której instytucja ta wyłącza z finansowania wspólnotowego niektóre wydatki poniesione w ramach Sekcji Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR), Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW), uznając, że wydatki te powinny obciążać budżet Republiki Włoskiej.

Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżona decyzja w niniejszej sprawie jest wynikiem dwóch dochodzeń przeprowadzonych przez Komisję w odniesieniu do lat mlecznych 2003/2004, 2004/2005, 2005/2006 i 2006/2007, i proponuje korektę finansową w tym względzie wobec Włoch w łącznej wysokości 85 625 455 EUR.

Na poparcie swojej skargi skarżąca podnosi następujące zarzuty:

a) Naruszenie lub błędne zastosowanie art. 11 rozporządzenia (WE) nr 885/2006 z dnia 21 czerwca 2006 r.⁽¹⁾ oraz Wytycznych dotyczących obliczania skutków finansowych podczas przygotowania decyzji o rozliczaniu rachunków Sekcji Gwarancji EFOGR, dokumentu VI/5330/97 z dnia 23 grudnia 1997 r. oraz naruszenie art. 230 WE z powodu nadużycia władzy.

W tym względzie utrzymuje się, że w niniejszym przypadku zastosowanie korekty ryczałtowej jest kwestionowalne, ponieważ możliwe było w wyniku przeprowadzonych kontroli, choć w niektórych przypadkach zbyt późno, stwierdzić ewentualne „zaniżone deklaracje”, nakładając sankcje na autorów kłamliwych deklaracji, odzyskując w ten sposób należną ewentualnie kwotę wyrównawczą i uniemożliwiając tym samym powstanie szkód gospodarczych po stronie funduszy wspólnotowych z powodu zaniżonego określenia przychodów.

b) Naruszenie lub błędne zastosowanie art. 21 i art. 22 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 595/2004 z dnia 30 marca 2004 r.⁽²⁾.

W tym względzie uważa się, że mające zastosowanie uregulowanie, jeśli chodzi o kontrolę nabywców, wprowadza korelację nie z liczbą kontroli, lecz z odsetkiem mleka, który powinien

zostać poddany kontroli i który powinien stanowić co najmniej 40 % zadeklarowanego mleka przed korektą w odniesieniu do danego okresu. Oczywiście jest bowiem, że ryzyko dla systemu finansowania EFOGR jest nierozłącznie związane z łączną ilością mleka wyprodukowanego przez każde państwo członkowskie. Właśnie na podstawie tej ilości powinno być oceniane ryzyko szkody, która może powstać po stronie funduszy wspólnotowych wskutek braku zapłaty opłaty dodatkowej.

c) Naruszenie lub błędne zastosowanie art. 11 ww. rozporządzenia (WE) nr 885/2006 z dnia 21 czerwca 2006 r. i Wytycznych dotyczących obliczania skutków finansowych podczas przygotowania decyzji o rozliczaniu rachunków Sekcji Gwarancji EFOGR, dokumentu VI/5330/97 z dnia 23 grudnia 1997 r., jak również naruszenie zasady proporcjonalności i naruszenie art. 230 WE z powodu nadużycia władzy.

W stosunku do skarżącego państwa członkowskiego Komisja zastosowała procent korekty finansowej w celu oszacowania możliwego przekroczenia kwoty i związanej z tym opłaty, dodając ją do przekroczenia krajowej kwoty produkcji i oddzielając ją w celu ponownego przydzielenia poszczególnym regionom poddanym kontroli w związku z zamknięciem rachunków. Przyjmując podejście takiego rodzaju pojęcie korekty finansowej graniczy z arbitralnością, co prowadzi do naruszenia zasady proporcjonalności.

d) Wreszcie twierdzi się, że naruszenie lub błędne zastosowanie art. 253 WE z powodu braku lub niewystarczającego uzasadnienia.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 885/2006 z dnia 21 czerwca 2006 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1290/2005 w zakresie akredytacji agencji płatniczych i innych jednostek, jak również rozliczenia rachunków EFRG i EFRROW (Dz.U. L 171, s. 90-110).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 595/2004 z dnia 30 marca 2004 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1788/2003 ustanawiającego opłatę wyrównawczą w sektorze mleka i przetworów mlecznych.

Skarga wniesiona w dniu 28 grudnia 2011 r. — Müller przeciwko OHIM — Loncar (Sunless)

(Sprawa T-662/11)

(2012/C 49/58)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Thomas Müller (Gütersloh, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat J. Schmidt)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Loncar, SL [Sabadell (Barcelona), Hiszpania]

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 27 września 2011 r. w sprawie R 2508/2010-2;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy zawierający element słowny „Sunless” dla towarów należących do klas 6, 19, 22 i 24

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Loncar, SL

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Słowne znaki towarowe „SUNLESS” i „LONCAR-SUNLESS” dla towarów należących do klas 22, 23 i 24 oraz lin, sznurów, sieci, namiotów, markizy, brezentów, żagli, toreb i torebek (nie ujętych w innych klasach); materiałów na obicia i do wypełniania (z wyjątkiem gum lub tworzyw sztucznych); nieprzerobionych tekstylnych materiałów włókienniczych

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 207/2009, ponieważ w przypadku kolidujących ze sobą znaków towarowych nie zachodzi prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd.

Skarga wniesiona w dniu 5 stycznia 2012 r. — Godrej Industries Ltd i V V F przeciwko Radzie

(Sprawa T-6/12)

(2012/C 49/59)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Godrej Industries Ltd (Bombaj, Indie), V V F Ltd (Bombaj, Indie) (przedstawiciel: B. Servais, prawnik)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1138/2011 z dnia 8 listopada 2011 r. w sprawie nałożenia ostatecznego cła antidumpingowego i ostatecznego pobrania tymczasowego cła nałożonego na przywóz niektórych alkoholi tłuszczowych i ich mieszanek, pochodzących z Indii, Indonezji i Malezji (Dz.U. L 293, s. 1) w zakresie dotyczącym skarżących;

— obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, wedle którego

- Rada naruszyła art. 2 ust. 10, a w szczególności lit. j), rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej⁽¹⁾ w wykładni zgodnej z art. 2.4 i 2.4.1. Porozumienia WTO o stosowaniu artykułu VI Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu z 1994 r. w ten sposób, że odmówiła zezwolenia na dostosowanie kursów wymiany walut, o które to dostosowanie ubiegały się skarżące w odniesieniu do sprzedaży dokonywanej w EUR w okresie od stycznia do czerwca 2010 r. ze względu na utrzymującą się aprecjację INR wobec EUR przez istotną część okresu objętego dochodzeniem.

2. Zarzut drugi, wedle którego

- Rada naruszyła art. 3 rozporządzenia nr 1225/2009, a w szczególności art. 3 ust. 2, 6 i 7 oraz art. 9 ust. 4 w ten sposób, że nie wykluczyła sprzedaży analizowanego wyrobu przedsiębiorstwom przemysłowym w Unii dla potrzeb obliczania marginesu szkody, a także dla potrzeb analizy wystąpienia szkody i związku przyczynowego.

3. Zarzut trzeci, wedle którego

- Rada naruszyła art. 1 ust. 1 i art. 2 ust. 10 rozporządzenia nr 1225/2009 w wykładni zgodnej z art. 2.4 i 2.4.1. Porozumienia WTO o stosowaniu artykułu VI Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu z 1994 r., a w szczególności jego art. 9 ust. 1, jak również zasadę proporcjonalności i zasadę rozsądku w ten sposób, że nie wykluczyła sprzedaży analizowanego wyrobu przedsiębiorstwom przemysłowym w Unii dla potrzeb obliczania marginesu dumpingowego.

⁽¹⁾ Dz.U. L 343, s. 51.

Postanowienie prezesa Sądu z dnia 15 grudnia 2011 r. — Maxima Grupé przeciwko OHIM — Bodegas Maximo (MAXIMA PREMIUM)

(Sprawa T-523/11)⁽¹⁾

(2012/C 49/60)

Język postępowania: angielski

Prezes Sądu zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 355 z 3.12.2011.